

Cauza C-17/22

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

7 ianuarie 2022

Instanța de trimitere:

Amtsgericht München (Germania)

Data deciziei de trimitere:

21 decembrie 2021

Reclamantă:

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG

Pârâtă:

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH

[omissis]

Amtsgericht München

[omissis]

în litigiul dintre

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG,
[omissis] 28217 Bremen – reclamantă –

[omissis]

și

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH, [omissis] 80687 München – pârâtă –

[omissis]

având ca obiect furnizare de informații

Prin prezenta, se solicită Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțarea unei decizii preliminare. Trimiterea preliminară este efectuată împreună cu o altă procedură a instanței de trimitere care are un conținut identic, cu excepția rezumatului cuprinsului. Odată cu trimiterea preliminară, procedura se suspendă până la pronunțarea Curții de Justiție. Trimiterea este efectuată la 21 decembrie 2021.

Cerere de decizie preliminară

Curtea de Justiție a Uniunii Europene este sesizată cu următoarele întrebări preliminare privind interpretarea Regulamentului general privind protecția datelor [Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului]:

1) a) Din interpretarea articolului 6 alineatul (1) literele (b) și (f) din Regulamentul general privind protecția datelor reiese că, în cazul unei societăți publice de persoane, participarea la societate în calitate de asociat fără răspundere personală, având numai un nivel redus de răspundere și fără a fi administrator asociat este suficientă pentru a constata existența unui „interes legitim” în ceea ce privește informațiile referitoare la toți asociații care participă indirect, prin intermediul unui administrator fiduciar, la datele de contact ale acestora și la participarea acestora la societatea publică de persoane și pentru a deduce, din contractul de societate, o obligație contractuală corespunzătoare

1) b) sau, în asemenea condiții, interesul legitim se limitează la obținerea de informații de la societate cu privire la acei participanți indirecti care nu au un nivel scăzut de răspundere, ci dețin o cotă minimă care le permite să exercite cel puțin o influență asupra viitorului societății?

2) a) În cazul unui astfel de drept nelimitat [1) litera a)], pentru a nu depăși limita, inerentă acestuia, a unui abuz de drept sau pentru a face o excepție de la restrângerea unui drept de acces limitat [prima întrebare b)], este suficientă intenția de a lua contact în scopul cunoașterii reciproce, al unui schimb de opinii sau al unor negocieri cu privire la cumpărarea de părți sociale

2) b) sau un interes pentru a obține informații este considerat relevant numai în cazul în care divulgarea este solicitată cu intenția expresă de a lua contact cu alți asociați pentru a le solicita coordonare în scopurile indicate în mod concret, care fac necesară formarea unei voințe în cadrul unor decizii ale asociaților?

Cu privire la motivare

A. Referitor la litigiul care trebuie soluționat de instanța de trimitere:

În fața instanței naționale sunt pendinte două litigii în care se solicită informații și, prin aceasta, divulgarea de date. Fiecare dintre reclamante participă în mod indirect la o societate de investiții, organizate ca societăți în comandită și, prin urmare, ca societăți de persoane. Acestea din urmă sunt societăți publice. Participarea la acestea este concepută ca o investiție financiară. În ceea ce privește dimensiunea, într-unul dintre cazuri sunt implicați – direct și indirect – aproximativ 1 800 de comanditari.

Se solicită divulgarea numelor și adreselor tuturor persoanelor și în acest fel ale întregului public care participă la societatea publică de investiții, în special, așadar, numele și datele de contact ale tuturor comanditarilor care participă indirect, prin intermediul societăților de gestionare a investițiilor. Se cere deci identitatea tuturor celor care au investit financiar în societate.

Fiecare dintre reclamante este, la rândul ei, o societate de investiții. Pârâtele consideră că datele solicitate nu sunt destinate a fi utilizate în scopul promovării societății, ci mai degrabă pentru interese economice proprii ale reclamantilor, de exemplu pentru a face publicitate propriilor produse de investiții sau pentru a îngriji investitorii, pentru a le cumpăra acțiunile sub valoarea acestora și pentru a face profit prin revânzarea lor. Contractele de participare și de administrare fiduciară conțin dispoziții contractuale care prevăd o interdicție contractuală privind divulgarea datelor către alți participanți.

Părțile reclamante neagă astfel de intenții. Ar fi vorba despre dreptul lor de a lua contact cu ceilalți membri. Interdicțiile contractuale privind divulgarea datelor ar fi nevalide. Reclamantii ar dori să negocieze cu ceilalți comanditari cu privire la cumpărarea părților acestora și să îi cunoască mai bine în vederea unui schimb de opinii. Potrivit acestei argumentații, cererile vizează două hotărâri, care se susțin reciproc, pronunțate de instanțele civile germane de ultim grad și de grad superior de jurisdicție.

1. Atunci când afirmă că au dreptul de a lua contact cu ceilalți membri, reclamantii fac trimitere la jurisprudența Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, denumită în continuare „BGH”) din Germania. În hotărârea II ZR 263/18 din 19 noiembrie 2019, această instanță și-a continuat jurisprudența potrivit căreia, într-o societate de persoane, cunoașterea numelui și a adresei membrilor ei și, implicit, a partenerilor contractuali, reprezintă un „domeniu esențial indispensabil al drepturilor asociaților”. Acest lucru ar fi de asemenea valabil în privința comanditarilor care participă doar în mod indirect. Cunoașterea tuturor coasociaților, inclusiv a celor indirecti, ar fi necesară pentru ca fiecare asociat să poată utiliza în mod eficient drepturile în cadrul societății existente între fiducianții unei societăți publice. Astfel, divulgarea datelor către coasociați ar fi în conformitate cu obligațiile societății în temeiul contractului de societate încheiat. O cerere de informații a unui asociat, care vizează cunoașterea coasociaților săi, ar fi limitată doar de interdicția exercitării inadmisibile a drepturilor, prevăzută la articolul 242 din Codul civil german (denumit în continuare „BGB”) și de interdicția hărțuirii, prevăzută la articolul 226 din BGB.

Este astfel continuată o jurisprudență a instanței supreme care a început înainte de adoptarea Regulamentului general privind protecția datelor. În considerațiile sale, instanța a ținut seama de următoarele elemente:

Abuzul de drept este, în orice caz, exclus în cazul în care un investitor încearcă să intre în contact cu alți investitori pentru a face schimb de opinii cu ceilalți investitori cu privire la probleme privind societatea, care există din punctul său de vedere, eventual pentru a organiza o comunitate de interese între investitori. În cazul urmăririi unor scopuri în afara societății, căile de atac prevăzute de legislația în materie de concurență și de protecție a datelor ar fi suficiente pentru a lua măsuri împotriva unui comportament abuziv. Nu ar exista niciun motiv pentru a refuza accesul la informații din cauza unui simplu pericol abstract de utilizare abuzivă a datelor (aprecieri din Hotărârea II ZR 134/11 pronunțată de BGH la 5 februarie 2013). Un asociat ar trebui să poată să decidă prin ce mijloace și în ce mod dorește să se adreseze coasociaților săi. Un asociat nu ar trebui să fie nevoit să se bazeze pe conducerea societății ca intermediară către ceilalți asociați sau să utilizeze mijloace de comunicare furnizate și controlate de ea. Astfel, un asociat nu ar trebui să se bazeze pe informațiile unui forum pe internet ca mijloc mai puțin restrictiv, în sensul articolului 127a din Aktiengesetz (Legea privind societățile pe acțiuni, denumită în continuare „AktG”) (aprecieri din Hotărârea II ZR 187/09 pronunțată de BGH la 11 ianuarie 2011 și din Hotărârea II ZR 134/11 pronunțată de BGH la 5 februarie 2013).

De asemenea, la dreptul de acces nu s-ar putea renunța prin contract. Excluderea dreptului de a cunoaște toți coasociații ar elimina *de facto* un drept esențial al asociaților, și anume dreptul de a convoca o adunare generală extraordinară a asociaților, întrucât cvorumul necesar în acest scop ar putea fi obținut de un asociat minor numai dacă se asociază cu alți coasociați, ceea ce ar presupune obligatoriu să le cunoască numele și adresele (aprecieri din Hotărârea II ZR 264/08 pronunțată de BGH la 21 septembrie 2009).

Mai mult decât în cazul unei societăți pe acțiuni cotate la bursă, în care, conform articolului 33 din Wertpapierhandelsgesetz (Legea privind tranzacțiile cu valori mobiliare), o obligație legală de furnizare de informații intervine numai începând de la o participație cu drept de vot de 3 %, întrebări precum cine controlează societatea, al cui „purtător de cuvânt” este un administrator fiduciar, dacă, având în vedere alți participanți și un amestec al intereselor, există o interdicție de vot a administratorului fiduciar, dacă există o obligație de loialitate a unui alt participant, similară unei interdicții de concurență și cum se modifică în timp structura societății, justifică un drept inalienabil de acces la informații despre toți participanții, inclusiv într-o societate publică (aprecieri din Hotărârea II ZR 134/11 pronunțată de BGH la 5 februarie 2013)

BGH a considerat că nu există o obligație de trimitere preliminară la Curtea de Justiție. Potrivit BGH, împrejurarea că unui asociat trebuie să i se recunoască un drept contractual de acces la informații, care nu poate fi restricționat, împotriva căruia poate fi ridicată doar obiecția privind abuzul de drept, constituie o aplicare

atât de evidentă a dreptului comunitar încât nu rămâne loc de îndoieli rezonabile. Împrejurarea că divulgarea de către societate a datelor tuturor asociaților către unul din ei este de asemenea justificată în temeiul Regulamentului general privind protecția datelor rezultă în mod evident din considerentul (48) al acestui regulament, deoarece în cuprinsul acestuia prelucrarea datelor este menționată ca posibil interes legitim chiar și „în cadrul grupului de întreprinderi”. BGH rezumă astfel că, potrivit considerentului (48), divulgarea datelor în cadrul grupului de întreprinderi trebuie să se orienteze, în legitimitatea ei, către „scopuri administrative interne” și, prin urmare, echivalează divulgarea – cel puțin în cadrul evaluării –, către un asociat, a datelor cu caracter personal ale tuturor asociaților cu un transfer de la o întreprindere către o altă întreprindere cointereseată sau care o controlează și, totodată, cu un scop administrativ intern.

2. Odată cu argumentul suplimentar al reclamantilor potrivit căruia intenționează să negocieze cu ceilalți comanditari cu privire la cumpărarea participațiilor acestora, reclamantii invocă jurisprudența referitoare la problema – în cazul în care singura limită a dreptului de acces la informații este abuzul de drept – criteriului privind stabilirea a ce anume reprezintă (deja) un abuz de drept. În această privință, sunt apoi determinante, în speță, alte soluții pronunțate de instanțele regionale superioare, în special cele pronunțate de Oberlandesgericht München (Tribunalului Regional Superior din München, Germania) în hotărârea sa din 16 ianuarie 2019.

Potrivit acestora, printre drepturile asociaților se numără și consolidarea propriului statut de asociat prin achiziționarea de participații suplimentare. Fiecărui fiduciar îi este clar că societatea de investiții va utiliza datele sale în scopul punerii în aplicare a contractului de societate. Scopul contractului de societate este în esență exercitarea drepturilor asociaților, în special inclusiv prin schimbul de opinii, exercitarea controlului și, eventual, asocierea coasociaților, consolidarea statutului de asociat. Acesta include de asemenea posibilitatea de a influența acest statut, eventual, prin achiziționarea de participații în cadrul societății. Numai cazul în care nu ar exista nicio legătură posibilă cu statutul de asociat și cu asocierea contractuală cu ceilalți coasociați ar fi vorba despre o exercitare inadmisibilă a dreptului. Informațiile ar trebui refuzate numai în cazul în care nu există niciun interes rezonabil în furnizarea lor, de exemplu, dacă este clar că scopul urmărit nu are legătură cu activitatea comercială. Interesul de a cumpăra participații ale altora este însă un interes rezonabil.

Implicit, Oberlandesgericht (Tribunalul Regional Superior) consideră astfel că așteptarea abstractă a fiecărui coasociat că datele sale sunt necesare și că vor fi utilizate pentru punerea în aplicare a contractului de societate implică de asemenea concretizarea faptului că societatea în comandită simplă poate transmite oricărui alt asociat date fie și numai pentru că acest alt asociat are interesul de a cumpăra. Interesele rezonabile ale celorlalți asociați pentru nedivulgarea datelor lor cu caracter personal nu sunt luate în considerare de Oberlandesgericht (Tribunalul Regional Superior). În plus, hotărârea acestei instanțe implică faptul că inclusiv drepturi de vot viitoare rezultate dintr-o eventuală extindere a propriei

participații ar constitui un interes legitim de acces la informații, deja inerent raportului contractual existent.

B. [omissis] Caracterul determinant pentru soluționarea litigiului al răspunsului la întrebările adresate [omissis]:

Ca o consecință a jurisprudenței naționale, afirmațiile cu caracter de clișeu și care nu pot fi probate privind un eventual interes de a cumpăra participația altora ar fi suficiente pentru a putea solicita informații complete despre toți comanditarii, inclusiv despre cei care dețin în mod indirect participații, inclusiv adresele și valoarea participației lor. Întrucât un abuz de drept ar putea fi avut în vedere numai în cazul în care nu ar exista nicio legătură posibilă cu statutul de asociat, chiar și riscurile abstracte, dar posibile, iar nu pur teoretice, de urmărire a unor scopuri care nu au legătură cu contractul nu au nicio greutate, deoarece rămâne întotdeauna posibilitatea ca datele să fie utilizate cel puțin pentru a promova cooperarea dintre societate și ceilalți asociați. După divulgarea datelor, operatorul de date nu mai are nicio posibilitate de a asigura securitatea pentru a controla modul în care datele sunt prelucrate de către reclamanti. În concluzie, datele comunicate ale comanditarilor, chiar dacă aceștia participă doar în mod indirect la o societate publică, nu beneficiază, de la momentul divulgării, de o protecție reziduală.

Aceasta poate fi concluzia unei interpretări potrivit căreia, de exemplu, principiile prevăzute de dreptul comercial ale participării asociaților la o întreprindere în calitate de comunitate prevalează, astfel încât oricine participă personal, fie și cu o răspundere limitată, la o întreprindere trebuie să fie tratat în calitate de întreprinzător. Instanța de trimitere nu consideră că în cazul comanditarilor unei societăți publice, cu o răspundere minoră, conformă cu participația deținută, și, adesea, cu un capital de o valoare limitată, acest lucru este atât de evident încât o interpretare rezervată instanței [Uniunii] Europene este atât de previzibilă încât nici nu ar mai trebui obținută.

Întrebările adresate sunt determinante pentru soluționarea litigiului, întrucât în procedura în cauză s-a afirmat în prezent numai intenția de cumpărare de participații ale altor asociați. În cazul în care acest lucru este suficient, acțiunea ar trebui admisă. În cazul în care acest lucru nu este suficient și tot ceea ce se susține rămâne, acțiunea ar trebui respinsă. În cazul admiterii acțiunii, instanța ar avea, de asemenea, competența pronunțării cu titlu definitiv, deoarece plângerea părții pârâte s-ar limita atunci la cheltuielile aferente accesului la informații, iar aceste cheltuieli nu ating, din punct de vedere financiar, limita valorii naționale pentru sesizarea unei instanțe superioare.

C. Considerații proprii cu privire la răspunsul la întrebările adresate:

1.a. La rândul său, instanța de trimitere consideră nevalidă clauza contractuală privind refuzul informațiilor, însă nu din punctul de vedere al unui caracter inalienabil fundamental, ci din cauza unei restrângeri a drepturilor ca urmare a

inaplicabilității unei clauze comerciale generale care, din anumite puncte de vedere, este prea extinsă și, prin urmare, nerezonabilă și, implicit, nevalidă.

1.b. Întrebarea instanței de trimitere se limitează la cerințele prevăzute de dreptul Uniunii Europene în ceea ce privește furnizarea de informații referitoare la asociații indirecte. În temeiul dreptului german, comandarii indirecte trebuie – în virtutea legii – să fie înscrise în registrul comerțului cu nume, prenume, data de naștere și locul de reședință, devenind astfel publici. Oricine participă la o întreprindere trebuie să se aștepte la o astfel de publicare.

2. În schimb, în cazul participării prin intermediul unui administrator fiduciar, pentru persoana care participă nu este evident că asemenea date trebuie să fie neapărat divulgate, întrucât printr-o asemenea divulgare ar fi realizate domenii esențiale ale raportului de societate. Cu toate acestea, nu este evident că se impune echivalarea cu comandarii directe:

2.a. Contractele de participare sau de fiducie în cauză prevăd – chiar dacă sunt nevalide în această privință – că nu se va face nicio divulgare a datelor către alți participanți, fiind exprimată astfel cel puțin o așteptare de principiu a asociaților.

2.b. Nu există nicio obligație legală de a publica numele participanților la un acord fiduciar, fără constituirea unei societăți comerciale.

2.c. Desigur, Amtsgericht (Tribunalul Districtual) împărtășește ipotezele fundamentale ale instanțelor superioare, potrivit cărora, în cadrul unei societăți de persoane, îi este clar oricui că datele sale personale sunt stocate la societate și, în măsura în care acest lucru este „în mod obiectiv rezonabil” pentru îndeplinirea obligațiilor contractuale sau legale, pot fi de asemenea transmise. În acest din urmă caz, este de asemenea evident că, dacă există o obligație, este rezonabil în mod obiectiv să o îndeplinim.

Totuși, pentru a afirma o obligație, este determinant nu numai aspectul dacă solicitarea asociaților care solicită informații este în mod obiectiv rezonabilă, ci și modul în care trebuie analizat contractul, astfel încât solicitării să i se opună interesul celorlalți asociați de a li se permite să își păstreze secretul datelor, cel puțin la început, și de a nu le fi divulgate atunci când există interese contrare rezonabile. În raport cu dreptul european, protecția datelor este regula, iar excepția trebuie să prezinte o justificare suficientă, pentru care simpla posibilitate de a identifica un interes nu este suficientă. În opinia instanței de trimitere, acest interes trebuie să se raporteze, în orice caz, la cel pentru care asociatul respectiv și-a divulgat datele, și anume la viitorul societății.

2.d. Instanța de trimitere împărtășește apoi obiectivele jurisprudenței citate, potrivit cărora un asociat nu poate ști în mod automat și, în această privință, de asemenea, în mod nerestricționat, cine are o influență reală asupra societății la care deține o parte din riscul antreprenorial. Cu toate acestea, instanța de trimitere consideră îndoielnic că acest lucru poate întemeia o obligație de divulgare a tuturor comandarilor implicați în mod indirect.

(1) Este evident că majoritatea comanditarilor unei societăți publice dețin participării într-o măsură care nu permite să se aștepte o influență a comanditarului respectiv, doar prin intermediul participației sale, asupra viitorului societății. În schimb, instanța de trimitere consideră că împrejurarea de a fi asociat într-o societate de persoane și, prin urmare, în mod personal nu este în sine suficient pentru a putea solicita acces la informații. Astfel, s-ar lua în considerare în mod insuficient faptul că, în societățile publice în comandită, care sunt sau au fost deschise oricărui cerc de investitori, un element de atașament personal a dispărut în mare măsură, acestea fiind mai degrabă privite ca simplă participare pe piața de capital, similară unei acțiuni, a cărei deținere nu ar putea determina o persoană, care nu atinge cote de participare semnificative, să se aștepte ca numele și adresa sa să fie transmise altor acționari de către persoana care gestionează acțiunile.

O interpretare complementară a contractului ar oferi de asemenea diverse posibilități pentru a permite protecția unui investitor „mic”, astfel încât acesta să poată, la rândul lui, realiza exercitarea necesară colectivă a intereselor, de exemplu, prin dreptul de a transmite comunicările investitorului „mic” prin intermediul societății – care, la rândul său, este obligată față de asociatul ei să mențină o conduită conformă cu legea – către toți ceilalți investitori sau printr-un forum pus la dispoziție de societate pentru schimbul de opinii, similar cu cel prevăzut la articolul 127a din Legea germană privind societățile pe acțiuni.

(2) Hotărârile instanțelor judecătorești superioare sunt de asemenea adecvate, întrucât stabilesc un raport clar între regulă și excepție. Acest lucru ține seama de împrejurarea că, într-o societate publică, operatorul nu poate aprecia în mod rezonabil, individual și separat, dacă trebuie sau nu furnizate informații despre fiecare dintre cei 1 800 de asociați, ci are nevoie de criterii ușor de aplicat, care definesc în mod abstract cercul accesului la informații. Astfel, pare necesar un criteriu general și, prin urmare, formal, pentru a stabili, în orice caz ca regulă, în privința cui există o obligație de comunicare, pentru a menține o securitate juridică suficientă în ceea ce privește soluționarea unor astfel de litigii nu numai pentru o instanță, ci și pentru operatorii responsabili pentru protecția datelor.

Jurisprudența de până în prezent este în mare măsură ușor de aplicat, deoarece societatea de investiții trebuie practic să se conformeze tuturor cererilor de informații din partea unui asociat.

În schimb, instanța consideră că este logic să se prezume o cotă formală, similară cotei la care ia naștere obligația de comunicare în cazul societăților pe acțiuni cotate la bursă, deoarece, începând cu aceasta, o influență semnificativă asupra societății este luată în considerare și în mod formal, astfel cum este prevăzut la articolul 33 din Legea germană privind tranzacțiile cu valori mobiliare prin cota de 3 %. Aplicarea prin analogie a acestei legi a fost respinsă până în prezent de BGH. Cu toate acestea, cerințele europene ar permite cel puțin o nouă luare în considerare a aplicării prin analogie.

2.e. În orice caz, instanța de trimitere consideră incorect ca simple afirmații cu caracter de clișeu privind un „interes de cunoaștere reciprocă” sau un „interes de a cumpăra” să fie suficiente pentru divulgarea datelor și să nu constituie un abuz de drept.

(1) În opinia instanței de trimitere, împrejurarea că un interes privind cumpărarea este suficient pentru a stabili un drept la informare pare a fi contrară contractului și realității: nimeni nu are dreptul de a obține în mod direct de la un terț nume și adrese încredințate acestui terț, pentru a putea intra în negocieri cu furnizorii datelor cu privire la încheierea viitoare a unui contract. În schimb, o asemenea argumentație pare a fi în mod inherent neconcludentă dacă poziții juridice viitoare, care depind de decizii ale voinței altora și, prin urmare, de arbitrarie, urmează deja să stea în mod anticipat la baza drepturilor la informații. A face cuiva o ofertă comercială nu justifică divulgarea datelor sale fără consimțământul acestuia.

Într-un mod fundamental, opinia conform căreia orice autorizație imaginabilă este suficientă pentru a exclude abuzul de drepturi pare insuficientă pentru a garanta protecția datelor la nivelul dreptului european. Potrivit instanței de trimitere, protecția datelor înseamnă că trebuie prevenite inclusiv riscurile abstracte, aspect care, la rândul său, trebuie să aibă un efect asupra înțelegerii a ceea ce constituie abuz de drept. În consecință, invocarea unui drept care, la rândul ei, nu manifestă un grad minim de angajament față de norme autoimpuse și/sau de conținut plauzibil trebuie, în orice caz, calificată drept un abuz de drept.

(2) De asemenea, „cunoașterea reciprocă” nu constituie un motiv întemeiat, evaluat în raport cu ceea ce este de așteptat pentru persoana care, în calitate de public, și-a încredințat datele unei participații financiare. Nicio persoană care efectuează o investiție de capital nu își exprimă prin aceasta consimțământul de a fi abordat în vederea cunoașterii reciproce.

(3) În schimb, necesitatea unor preocupări concrete și identificabile în ceea ce privește în mod direct administrarea afacerilor pare rezonabilă și adecvată. Acest lucru ar formaliza scopul în care a fost efectuat transferul de date, iar societatea ar fi astfel în măsură să facă referire la scopul transferului de date în cazul unor plângeri cu privire la divulgarea datelor și, în cazul în care constată – de exemplu, ca urmare a unor plângeri din partea altor asociați – o utilizare în alte scopuri decât cele declarate, să pună în mișcare mecanismele de sancționare prevăzute în dreptul privind protecția datelor.

3. În concluzie, instanța de trimitere consideră rezonabilă o interpretare a Regulamentului general privind protecția datelor care stabilește în cazul unei societăți publice un drept nelimitat de acces la informații numai dacă se atinge un procent de participare la capitalul social, în caz contrar existând numai obligația societății de a transmite comunicările unui asociat tuturor asociaților direcți și indirecti și, în plus, instanța de trimitere consideră rezonabilă o interpretare a Regulamentului general privind protecția datelor în sensul că simpla „cunoaștere

reciprocă” și interesul pentru achiziționarea de participații nu sunt elemente relevante și, prin urmare, nu pot justifica un drept de acces la informații, ci fiecare solicitare de informații trebuie să precizeze motivul concret legat de societate pentru care se solicită informațiile.

D. Cu privire la admisibilitatea întrebărilor preliminare:

Întrebările ridicate urmăresc *[omissis]* un răspuns referitor la aspectele care sunt relevante în cadrul unei *[omissis]* examinări din punct de vedere juridic, așadar ce pare a fi relevant și, prin urmare, „necesar a fi luat în considerare” cu ocazia examinării. Același lucru este valabil și în ceea ce privește întrebările privind aspectele care sunt relevante pentru limitele inerente ale unui „interes legitim”. Întrebările, care se ridică astfel, cu privire la structurile juridice ale dreptului european fac să pară adecvată o sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

[omissis]